

ภาษาบาลี ๑ คำ คติธรรมประจำสัปดาห์ “ทัญญู — ความเห็น”

คำว่า **ทัญญู** อ่านแบบภาษาบาลีว่า **ทิด - ติ** แปลว่า **ความเห็น** มี ๒ ประเภท คือ **ความเห็นถูก** (สัมมาทัญญู, ปัญญา) กับ **ความเห็นผิด** (มิจฉาทัญญู) ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะเหตุว่า **ความเห็นถูก** เป็นธรรมที่ดีงาม เป็นเครื่องอุปการะเกื้อกูลให้คุณความดีทั้งหลายเจริญขึ้น เป็นที่พึ่งได้ในทุกระดับชั้น จนถึงสูงสุดสามารถทำให้รู้แจ้งสภาพธรรมตามความเป็นจริง ดับกิเลสตามลำดับขั้นได้ ส่วน **ความเห็นผิด** เป็นอกุศลธรรม เป็นธรรมที่มีโทษ ให้ผลเป็นทุกข์ ไม่นำมาซึ่งประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น ข้อความจากพระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย เอกนิบาต แสดงความเป็นจริงของความเห็นไว้ว่า

“ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เราไม่เล็งเห็นธรรมอย่างอื่นแม้ข้อหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุให้อกุศลธรรมที่ยังไม่เกิด ไม่เกิดขึ้น หรืออกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเสื่อมไปเหมือนกับ **สัมมาทัญญู (ความเห็นชอบ)** นี้เลย ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เมื่อบุคคลเป็นผู้มีความเห็นชอบ อกุศลธรรมที่ยังไม่เกิด ย่อมไม่เกิดขึ้น และอกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเสื่อมไป”

“ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เราไม่เล็งเห็นธรรมอย่างอื่นแม้ข้อหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุให้อกุศลธรรมที่ยังไม่เกิด เกิดขึ้น หรืออกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความเจริญ **ไพบุลยฺยัง (คือ เกิดมากขึ้น)** เหมือนกับมิจฉาทัญญูนี้เลย ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เมื่อบุคคลเป็นผู้มีความเห็นผิด อกุศลธรรมที่ยังไม่เกิด ย่อมเกิดขึ้น และอกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความเจริญ **ไพบุลยฺยัง**”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเป็นบุคคลผู้เลิศที่สุด ประเสริฐที่สุด เจริญที่สุดในโลก ไม่มีใครเสมอเหมือน เมื่อพระองค์ทรงตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ทรงมีพระมหากรุณาต่อสัตว์โลก จึงทรงแสดงพระธรรมเกื้อกูลสัตว์โลก เพื่อให้มีความเข้าใจถูกเห็นถูกในสิ่งที่มีจริง ตามความเป็นจริง ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ทรงบำเพ็ญประโยชน์ต่อสัตว์โลกอย่างแท้จริง

การที่แต่ละบุคคลจะรู้ธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงมาน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ การสะสมของแต่ละบุคคล ซึ่งจะต้องฟัง พิจารณาไตร่ตรองบ่อยๆ เองๆ เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง ยิ่งขึ้น และประการที่สำคัญ พระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงตลอด ๔๕ พรรษานั้น ไม่พ้นไปจากเพื่อให้เข้าใจสภาพธรรมที่เกิดขึ้นเป็นไปในชีวิตประจำวันว่า เป็นสิ่งที่มีจริง ไม่ใช่สัตว์บุคคล ตัณณ

แม้แต่ความเห็นก็มีจริง ๆ เป็นสภาพธรรมที่เกิดขึ้นเป็นไปตามเหตุปัจจัย **ความเห็น** มี ๒ อย่าง คือ **ความเห็นถูก** กับ **ความเห็นผิด** ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง **ความเห็นผิด (มิจฉาทัญญู)** เป็นความเห็นที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เป็นความเห็นที่ไม่ตรงตามความเป็นจริง **ความเห็นผิด**

ไม่ได้มีเฉพาะในยุคนี้สมัยนี้เท่านั้น มีมาแล้วทุกยุคทุกสมัย ซึ่งจะเห็นได้ว่า ความเห็นผิดเป็นกิเลสที่อันตรายมาก มีโทษมาก เพราะว่าเมื่อมีความเห็นผิดแล้ว กาย วาจา ใจ ย่อมเป็นไปในทางที่ผิด บางคนตนเองเห็นผิดยังไม่พอ ยังแนะนำให้ผู้อื่นเห็นผิดตามไปด้วย ซึ่งเป็นอันตรายอย่างมากทีเดียว ทำให้จมอยู่ในห้วงของกิเลสเพิ่มมากยิ่งขึ้นด้วย ทำให้คนออกจากพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กล่าวได้ว่า **ความเห็นผิด มีโทษมากอย่างยิ่ง นำไปในสิ่งที่ผิดทั้งหมด** ส่วนความเห็นถูกเป็นเรื่องของปัญญา เป็นสภาพธรรมที่เข้าใจถูกเห็นถูกในสิ่งที่มีจริงตามความเป็นจริง ความเห็นถูกเป็นธรรมที่สำคัญอย่างยิ่ง ในบรรดาธรรมที่เกิดดับทั้งหมด ความเห็นถูกเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด ถ้ามีความเห็นถูกแล้ว กาย วาจา ใจ ย่อมเป็นไปในทางที่ถูก คล้อยตามกำลังของความเข้าใจ, ความความเห็นถูกจะค่อยๆ เจริญขึ้นได้ ก็เพราะอาศัยการฟังพระธรรมศึกษาพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง บ่อยๆ เนื้อหา เป็นปกติในชีวิตประจำวัน ด้วยความละเอียดและรอบคอบ สะสมเป็นอุปนิสัยที่ดีต่อไป ความเข้าใจถูกเห็นถูกที่ได้สะสมไว้จะไม่สูญหายไปไหน สะสมสืบต่ออยู่ในจิตทุกขณะ การเดินทางในสังสารวัฏยังต้องเป็นไปอีกนานเพราะยังไม่ได้ดับกิเลสใด ๆ ได้เลย ก็จะเป็นเหตุให้เป็นผู้มีความสนใจ เห็นประโยชน์ของการฟังพระธรรม สะสมความเข้าใจถูกเห็นถูกต่อไปอีก จนกว่าจะมีปัญญาเจริญขึ้นถึงความเป็นพระอรหันต์บุคคลชั้นต่าง ๆ ได้ในที่สุด ซึ่งถ้าไม่เริ่มฟังเริ่มศึกษาตั้งแต่ขณะนี้เลย ก็จะไม่มีการฟัง การศึกษา ในขณะต่อ ๆ ไปด้วย

ในสมัยปัจจุบันนี้ พระธรรมยังดำรงอยู่ ผู้ที่มีปัญญาแสดงธรรมตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงก็มีอยู่ ในฐานะที่เป็นพุทธศาสนิกชน การเคารพบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างยอดเยี่ยม จึงไม่มีทางอื่น นอกจากการฟังพระธรรมศึกษาพระธรรมที่พระองค์ทรงแสดง แล้วน้อมประพฤติปฏิบัติ เพื่อขัดเกลาละคลายกิเลสในชีวิตประจำวันซึ่งสามารถเริ่มได้ตั้งแต่ในขณะนี้ ถ้ามีการฟังมีการศึกษาพระธรรมที่พระองค์ทรงแสดงแล้วมีความเข้าใจที่ถูกต้อง การที่จะไปทำในสิ่งผิดๆ เชื่อตามๆ กันในสิ่งที่ผิดไม่ตรงตามพระธรรมคำสอนก็จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย มีแต่จะเป็นไปเพื่อความเจริญขึ้นของกุศลธรรมและความเข้าใจถูกเห็นถูกโดยส่วนเดียว พระธรรม ยิ่งศึกษาก็ยิ่งเป็นไปเพื่อความเข้าใจถูกเห็นถูก ไม่มีความเสียหายเลยแม้แต่น้อย เป็นเครื่องป้องกันไม่ให้ตกไปในฝ่ายผิด และยังเป็นการช่วยกันดำรงรักษาพระพุทธศาสนาให้เจริญมั่นคงต่อไปได้อีกด้วย เพราะฉะนั้นแล้ว จึงควรอย่างยิ่งที่จะได้ฟังพระธรรม ศึกษาพระธรรมอบรมเจริญปัญญาต่อไป ไม่ขาดการฟังพระธรรมเป็นปกติในชีวิตประจำวัน เพราะความเข้าใจ แม้จะน้อย ก็เป็นประโยชน์ เมื่อฟังต่อไปอีก ความเข้าใจก็จะค่อยๆ เจริญขึ้นไปตามลำดับ.

ชมรมบ้านรัชมะ มศพ. : www.dhammadhomefellowship.com, โทร. ๐๘๕-๖๒๑๗๑๐๖